

ΔΕΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΔΗΜΗΤΡΗ ΒΟΪΚΟ

Κύλιση προς τα κάτω για να τα δείτε.. (Scroll Down)

ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Από τον Δημήτρη Βόϊκο

====

Στέρεψε πια για μας το κάθε τι
κι ότι είχε μείνει εφικτό εσβήστη,
από καιρούς είναι η πληγή μας ανοιχτή
δημαγωγός κι η πίστη.

Κι είναι η ζωή μας ακροβολιστής
και μας πυροβολεί με άγχη
η ουτοπία φαύλος μεταρρυθμιστής
και μας τραβά όπου λάχει.

Οι κάβοι σάπισαν μεσ' το νερό,
σηκώθηκαν οι άγκυρες και πλέμε
σ' ένα ταξίδι-ναυαγοί από καιρό-
ταξίδι που δεν θέμε.

Κι άλλαξαν θέση τ' άστρα, με καμιά
να προσανατολιστούμε ελπίδα.
Απόμακροι σε λίγο θα 'μαστε, σας μια
στη θάλασσα κηλίδα.

ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ

===

Είναι πολύς καιρός..., τα χέρια τους παρατηρώ,
της αποσύνθεσης συμπτώματα τα πρώτα.

Μπάσες μισές ματιές, βαριές ανάσες, χνώτα,
Κοφτό κυνηγημένο βήμα, ζοφερό.

Και κάπου φαίνεται..., προχωρημένη σε πολλούς
αρρώστια αναπόφευκτη, γλοιώδης μοιάζει,
τους διαφθείρει την ψυχή, κολλά μαράζι
στις συνειδήσεις, σε καιρούς απατηλούς.

Σαπίζει πάντα τους ανθρώπους η στεριά...!
Ο ένοχος, κρυφός αγέρας π' εκφυλίζει.
Το στέριο έδαφος, που τους καταβροχθίζει.
Η σήψη διατρέχει πάνω τους, βαριά.

Κάτι να βρω ελπίζω..., στην ανάγκη να πιαστώ...!!!
Κάτι..., που επιπλέει απλά και που σαλπάρει...!
Να φύγω έτσι μακριά και να με πάρει
πέρα, σε πέλαγο πλατύ να ξανοιχτώ.

Τώρα..., που 'ναι καιρός! Και το μικρόβιο της στεριάς
δεν το 'χω αρπάξει ακόμη..., που αρυθμίζει
τις καρδιές και την πυξίδα απομαγνητίζει.
σε ύφαλο μετά μας ρίχνει, μιας οργιάς!

ΕΛΠΙΔΑ

====

Έρθες απόψε να με δεις, κυρά,
Που το φεγγάρι βγήκε για να ράβει
κεντήδια πάνω στα νερά,
και στο καράβι.

Κεντήδια γνέθει, του παλιού καιρού.
Και συ θωρρείς, αυτόφωτη αχτίνα,
που ρίχνεις φως, ίδιο τ' αφρού
στη λαμαρίνα.

Και να, κοντά σου έρχομαι καλή,
μπας και φωτίσεις τη ζωή μου μέρα,
μήπως γλυτώσω απ' το κελί,
κι απ' τη χολέρα.

Δες... να, μια σιδερένια φυλακή
Όλη η ζωή, τα όνειρα δεμένα
πάνω στη άγκυρα εκεί...,
με την καδένα.

Ήταν σα να' ρθες να με δεις κυρά.
Πυρό το φως σου, καίει τους αιθέρες.
Κι εγώ, ναυάγιο στα νερά

πάνω σε ξέρες.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

====

Πέφτει απότομα σιωπή παράξενη, σα γρίφος,
στον τελευταίο κάβο π' έλυσαν στο φορτηγό!
Νοστάλησα... τη γέφυρα, που φέγγει το ημίφως,
τον τιμονιέρη που... αντιλαλεί στο πλοηγό.

Τον καπετάνιο νοιώθω, τις μανούβρες να μαντεύει
μες απ' το κόκκινο και πράσινο των φάρων φως.
Την έξοδο, π' αγέρωχα η πλώρη σημαδεύει.
Των ρυμουλκών απόμακρος ο θόρυβος, στρυφνός.

Να κατεβαίνει ακόμη του πιλότου η φιγούρα
την ανεμόσκαλα, απάνεμα στη μια πλευρά,
αφήνοντας πιο κει την τελευταία τσαμαδούρα,
ταχύτητα κερδίζοντας, γλιστρώντας στα νερά.

Κι απομακρύνεται γοργά, λες κι έχει δραπετεύσει...!
Θριαμβικά που σμίγει, με της νύχτας την αχλή,
όπου κινά σε θάλασσες καινούργιες για να πλεύσει,
που θ' αρμενίζει σε ακτές, με βάθη ασφαλή.

Στη γέφυρα ακόμα, θέλω λίγο ν' ανασαίνω,
της πρώτης βάρδιας τ' άρωμα, καφέ του φλιτζανιού.
Το πρόσωπο του τιμονιέρη, που `ναι φωτισμένο
από τη γυροσκοπική πυξίδα, τιμονιού.

Σκυφτός επάνω, ζωγραφιά να μοιάζει θαμπωμένη
σε πορτολάνο, ο αξιωματικός εμπρός,
με το διαβήτη αναμετρά μια ρότα χαραγμένη
και στο βαρόμετρο, ψηλά να δείχνει ο καιρός.

Σε κάθε αναχώρηση ξαφνιάζουν αντιθέσεις...!
Βοή απ' τις στροφές, η δόνηση της μηχανής,
μηχανικοί ρυθμίζοντας στα γράδα τις πιέσεις
και σ' ετοιμότητα στιγμής, μιας βλάβης πιθανής.

Πλοίο και φώτα χάθηκαν, μαζί και περιστέρια...!
Σε μια παραίτηση 'ξοκείλω γι' άλλη μια φορά
κι ενώ τα μάτια στρέφω, να γιομίσουνε μ' αστέρια,
πέφτει διάπτοντας γοργά με τόξο, στο βορρά!

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΤΩΝ

====

Με τον καιρό..., θα φτάσουμε μεσ' το παλιό λιμάνι,
και θα διαβούμε τη στενή οδό των πειρατών!
Οι άσπροι τοίχοι έγιναν από την πορσελάνη,
λάφυρο των καιρών και των μεταπρατών.

Τα μεθυσμένα βήματα των πειρατών ακόμη
θε ν' αντηχούν... – σμίγοντας με φωνές των καπηλειών –
πάνω στις σκούρες πέτρες, που τις έχτισαν λατόμοι,
από το έρμα, πλοίων σάπιων και παλιών.

Και σα να μας κοιτούν από τους μουχλιασμένους τοίχους,
πόρτες στο χρόνο μοιάζουν ξεχασμένες, ανοιχτές –
θα μας τραβούν μ' ωδές, σε παθιασμένες μάχες ... κι ήχους...
και σε ταξίδια..., που δεν πλεύσαμε ποτές!

Θα δούμε άντρες πειρατές σε πλοία καταπέρα,
αναπαμμένοι χρόνια τώρα, σε βυθό ρηχό.
Θα μοιάζει, σα να τραγουδούν στο φύσημα τ' αγέρα
και θ' αφυπνίζουν μιαν παράξενη ηχώ

με τον Γαρμπή, να παίζει μουσική γλυκά στα ξάρτια
και θα ηχούν αυτά, όπως μιας άρπας τις χορδές...!
Λάφυρα είναι οι ψυχές, επάνω στα κατάρτια
ή προσφορά σ' αμπάρια κοίλα, σα σπονδές!

Κι όπως σαλπάρανε, πληρώματα μαζί και πλοία
αιώνα τον αιώνα θρυλικής διαδρομής,
μ' αυτοθυσία με λαφυραγώγηση και λεία,
έτσι θα μοιάζει πως σαλπάρουμε κι εμείς...,

σε κάτι μπάρκα..., ικανά να πολλαπλασιάσουν
σε χίλιες περιπέτειες, μια μαλθακή ζωή
και που τους δίνει νόημα, τα κάνει να ευωδιάσουν,
μιας όμορφης γυναίκας... η επιρροή.

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ

====

Δραπέτευε, την ίδια πάντα ώρα το αστέρι
και σαν... από το πλοίο μόλις πέρναγε ξυστά...
ένα αεράκι δροσερό ξεφύσαγε μετά...!
Έτσι... κινούσε το πρωί, σ' αυτά τα μέρη!

Ο κοχλασμός μιας έκρηξης με ασυνήθη τρόπο,
μια βόμβα έσκαγε με μιας από το πουθενά,
χιλιάδες χρώματα παντού, διάχυτα, πυκνά,
που πυρπολούσανε ολόκληρο τον τόπο.

--

Δυο νέοι Συριανοί, μετά τη βάρδια τους στην πρύμνη,
αλάργα μίλια απ' τις ακτές της νότιας Χιλής,
αυτόπτες μάρτυρες μιας φονικής ανατολής,
που πλάνευε... και ανασκάλευε τη μνήμη...

Που με τον τρόπο της αυτή, τους έκανε καπρίτσια!
Τους έπιανε βαθύς συλλογισμός μ' ένα σεβντά
που δεν μπορούσαν να φλερτάρουνε από κοντά
αυτήν την εποχή... του Μάρτη τα κορίτσια...!

--

Ξεγελασμένα με τον άστατο καιρό εκείνα,
σεργιάνι στην πλατεία με γελάκια σιγανά,
που τα μισά φορούσαν ρούχα καλοκαιρινά,
κι άλλα ντυμένα... όπως στον Γενάρη μήνα.

Βρικολακιάζανε θαρρείς οι αγάπες τους οι πρώτες
τα Σαββατόβραδα, στη μέση του ωκεανού,
με τα τυχαία τα αγγίγματα του δειλινού,
στα κοριτσίστικα τα στήθη... πυροδότες!

Η όποια αλήθεια τότε, μπερδευόταν με το ψέμα...
μέχρι που ένας πίνακας τους τύλιγε πυκνός,
απ' τις τουλίπες τις πολλές που έφτιαχνε ο καπνός
απ' τα τσιγάρα... με το νοτισμένο βλέμμα!

ΟΙ ΚΟΡΕΣ ΤΟΥ ΜΑΣΤΡΟ ΓΙΩΡΓΗ

====

...Με γέλια πάντα πρόσχαρες
την άνοιξη στα χείλη,
γλυκές κόρες ολόμορφες
κόρες του μάστρο – Γιώργη.

Τούτα τα βράδια τα βαριά
που η σκέψη γιγαντώνει,
και μου κυρτώνει το κορμί,
ξένος, μέσα στους ξένους,
πόσες φορές, ζητιάνεψα
απ' των χειλιών σας λόγια,
πόσες φορές, λαχτάρησα
απ' των χεριών σας χάρδια.
και των ματιών σας τη θωριά
μέσα στην ξεγνοιασιά σας.

...Μα, η ζωή μου `ναι σκληρή
και μ' έχει μακριά σας,
σε ξένα πέλαγα γυρνώ,
βαρειά απελπισμένος,
και ψάχνω τα απόβραδα
κάποιο χαμόγελό σας,
κι αναπολώ τις μέρες μας
που φύγανε, μαζί σας.

A N T I O

====

Την ώρα αυτή αποτραβήχτηκε το κύμα.

Ριπίζουν της πορείας τα φανάρια.

Ο πόντος σκέπασε τα χνάρια.

Μαύρο σινιάλο σήμα.

Το γράμμα σου χωρίς απάντηση θα μείνει.

Τα λόγια πού 'γραψες θολά διαβάζω.

Στη σκέψη πού 'φυγες, τρομάζω,
απότομα στη Σμύρνη.

Απ' το χαρτί, οι λέξεις φεύγουνε, πετάνε,
γίνονται γίβωνες, πηδούν στα κρένια,
χρώματα παίρνουν μολυβένια
και το κορμί λυγάνε.

Σ' ένα ταξίδι μακρινό για συντροφιά σου,
τα σύνεργα του 'Ηφαιστου επήρες.

Ριγλες μ' αιμάζουσες πορφύρες,
η τρυφερή καρδιά σου.

ΔΕΝ ΞΕΡΩ

====

Δεν ξέρω γω από την τέχνη των γραμμάτων,
θαλασσοπούλι που το δέρνει καταχινιά είμαι,
κι έχω ανοίξει φόρτσα φλόκους και πανιά
και πάνω βρίσκομαι, στην κόψη των κυμάτων.

Έχω τη γέφυρα στην Όστρια ξωκλήσι,
την τσιμινιέρα χρυσαφί καμπαναριό,
τα κρένια του Γαρμπή σφυρήλατο βαριό,
που σαν καλόγηρος κινά να το χτυπήσει.

Έχω τους λέβητες του Λίβα αργαστήρι
και την προπέλα του Λεβάντε αργαλειό,
κεντίδια γνέθει μ' ασπρογάλαζο γιαλό
καθώς προσμένω τον Μαϊίστρο μουσαφίρη.

Της Τραμουντάνας για πυξίδα το αστέρι,
την αέναη του Πουέντε μηχανή
και μ' οδηγεί γλυκά του Γραιίγου η φωνή,
στα βαθυγάλανα της θάλασσας τα μέρη.

Δεν ξέρω γω από την τέχνη των γραμμάτων...,
έχω τον Ζέφυρο λιμάνι λησμονιάς,
σαν με ποντίζει ο Σορόκος ο φονιάς

και με τραβά στα βάθη μέσα των κυμάτων...!

Τ Ο Τ Ε

====

Ήτανε χρόνια αξέχαστα, χρόνια που έχουν σβήσει,
οι αναμνήσεις μοναχά δεν ξαναφέρνουν πίσω.

Τότε, που του λοστρόμου μας ζητούσα να μ' αφήσει,
να τ' ανεβώ το άλμπουρο και να το μπογιατίσω.

Τότε, που ήταν δύσκολο να πιάσεις το τιμόνι
και δεν υπήρχαν της ζωής οι σημερινές ανέσεις.

Το πλήρωμα, που ήξερε το πλοίο ν' αρματώνει
και η συντροφικότητα ήταν γερή στις σχέσεις.

Τότε που τρώγαμε ψωμί φρέσκο, μόνο στα πόρτα
και τη γαλέτα είχαμε μερόνυχτα βρεγμένη.

Με σφήνες και με μουσαμά φόρτσα τη μπουκαπόρτα
κι η καραντίνα ήτανε πολύ συνηθισμένη.

Τη ναυτοσύνη είχαμε τότε, μες το πετσί μας!

Αυτά μου έλεγε που λες, κάποιος παλιός λοστρόμος
σ' ένα του μόλου καφενέ, κει πέρα στο νησί μας...

απομεινάρι της ζωής, που αγαπά ο χρόνος.

ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΩ ΛΟΓΙΑ

====

Πάει πολύς καιρός που έχω να σου γράψω,
τόσος πολύς που δε θυμάμαι πια.

Δεν έχω χρώματα τα λόγια μου να βάψω
κι ούτε μια βάρκα με κουπιά,
που θα σε πάρει σε ταξίδια και πορείες,
δε βρίσκω λόγια να σου γράψω, ιστορίες.

Απ' τη ζωή μου στα καράβια μόνο λίγο,
πως ...ακανόνιστος είν' ο ρυθμός.

Μήτε διέξοδος υπάρχει για να φύγω
και δεν υπάρχει τελειωμός.

Σε τεντωμένη ζω χορδή παλιάς κιθάρας
κι είναι τα λόγια μιας ανείπωτης λαχτάρας.

Σ' ένα λυκόφως οι αισθήσεις μου αντάμα
με το περίγραμμά τους να κυλά,
με αντιθέσεις σμίγουν, γίνονται `να κράμα
και σπάνε όλες σιωπηλά,
σε κύματα βουνά, σπαρμένα δέκα μπόγια,
πώς να σου γράψω, πίστεψέ με, τόσο λόγια.

Εδώ ...που διασχίζω ερημιά και πλήξη
τη μοναξιά σε γκρίζο δειλινό,
τη μούχλα, τη σαπίλα που χω διανοίξει
κι αντιπαλεύω στο κενό,

να πάρω, ίσως, απ' τον ήλιο μίαν ακτίνα,
μα, να..., τα λόγια μου, σκουριά και λαμαρίνα!